

ΜΗΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑ ΝΑ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΟΥΜΕ;

Του

Ιγνάτιου Καϊτεζίδη*

Παρακολουθώντας κάποιος την ελληνική εξωτερική πολιτική, θα δει πως εδώ και δεκαετίες συγκλίνει σε μια παγιωμένη τακτική, η ακριβής διατύπωση της οποίας εκφράζεται με το δόγμα «**Δεν διεκδικούμε τίποτε**». Αυτή η εμμονή της ελληνικής διπλωματίας είναι πραγματικά εντυπωσιακή. Μάλιστα, κατά καιρούς διανθίζεται με συμπληρώσεις του τύπου «**Δεν διεκδικούμε τίποτε, δεν παραχωρούμε τίποτε**», απλά για να αποδείξει πως είμαστε συνεπείς ως προς το πρώτο, αλλά δυστυχώς όχι ως προς

το δεύτερο. Κάτι που προφανώς εμπνέει όλους τους διαχειριστές της εθνικής διπλωματίας μας και κάνουν ακριβώς το ίδιο! Ισως να κολακεύονται από τα εύσημα ξένων περαστικών ηγετών για το πόσο προσπλωμένη στη διεθνή νομιμότητα είναι το «καλό παιδί» η Ελλάδα (!). Ισως θεω-

ρούν πως, αν δημιουργήσουν «γωνίες» στην εξωτερική μας πολιτική, μπορεί να διαταραχθεί η ευδαιμονία μας. Ισως πάλι να φτάνει και το ανάστημα των ηγετών εντός των συνόρων μας.

Όσο το «**Δεν διεκδικούμε τίποτε**» παραμένει τόσο μοιάζει με εκδήλωση υποχωρητικότητας. Και όσο αυτό συμβαίνει τόσο τα υπόλοιπα κράτη της γειτονιάς διεκδικούν περισσότερο, γιατί δεν δεσμεύονται από καμία ανάλογη πολιτική. Συνεχίζουν να προβάλλουν διαρκώς διεκδικήσεις, και μάλιστα με ιδιαίτερο θράσος και επεκτασμό. Υπολογίζουν πως μια μέρα θα τις χρησιμοποιήσουν σε κάποια διμερή διαπραγμάτευση ή και θα τις αποσύρουν, ως αντάλλαγμα για κάποιον πραγματικό στόχο της διπλωματίας τους. **Θυσιάζουν αυτό**

που δεν έχουν, προκειμένου να επιτύχουν αυτό που επιθυμούν. Σε πλήρη αντίθεση με εμάς, που καλούμαστε να θυσιάσουμε κάτι από αυτά που έχουμε, παραμένοντας σταθεροί στην αρχή του «**Δεν διεκδικούμε τίποτε**».

Ετσι η Αλβανία θέτει θέμα για Τσάμηδες, αλλά εμείς δεν θέσαμε ποτέ θέμα Βόρειας Ηπείρου. Η Τουρκία θέτει θέμα βραχονησίδων, αλλά εμείς ποτέ Κωνσταντινούπολης. Τα Σκόπια θέτουν θέμα Μακεδονίας, αλλά εμείς ποτέ Μοναστηρίου. Δεν μιλάμε για τους βλαχόφωνους πληθυσμούς των Σκοπίων, δεν μιλάμε για την ελληνική μειονότητα της Αλβανίας, δεν μιλάμε για τις περιουσίες των Ελλήνων της Σμύρνης και της Πόλης. Φοβόμαστε μήπως ξνίσουν τα μούτρα κάποιου ξένου αν-

ιστόρητου ηγέτη, προτιμώντας να τον χαϊδεύουμε παρά να του μάθουμε την τοπική ιστορία.

Την ίδια ώρα, ο Ερντογάν συμπεριφέρεται σαν περιφερειάρχης της νότιας Ευρώπης, ο Ράμα φαντάζεται μεγάλες Αλβανίες και η νεόκοπη διπλωματία των Σκοπίων βάζει

όρους σε ό,τι δεν της αρέσει. Και αντί να τιμωρηθούν για τις λεκτικές προκλήσεις τους, είναι ομοτρόπεζοι των μεγάλων χωρών. Άλλη μια μεγάλη επιτυχία της ελληνικής διπλωματίας.

Οποιος έχει διδαχθεί διαπραγματεύσεις μαθαίνει στο πρώτο μάθημα πως να δημιουργεί ζητήματα και διεκδικήσεις ως εργαλεία διαπραγμάτευσης. Στη διπλωματία, αυτή η τακτική χτίζεται με τον χρόνο. Η πολιτική του «**Δεν διεκδικούμε τίποτε**» μικραίνει και αποδυναμώνει συνεχώς την Ελλάδα. Ισως είναι ώρα να την αλλάξουμε.

Δήμαρχος Πυλαίας - Χορτιάτη, αντιπρόεδρος της Επιτροπής Θεσμών της ΚΕΔΕ

Θυσιάζουν αυτό που δεν έχουν για να επιτύχουν αυτό που επιθυμούν